

gede for handelens berigtigelse i øvrigt. Forhandlingerne strandede imidlertid, efter at De samvirkende danske Landboforeninger havde tilkendegivet, at man næppe i de lokale landboforeninger ville acceptere en overenskomst, der indeholdt et forbud for de af foreningen ansatte konsulenter mod skødeskrivning og udfærdigelse af juridiske dokumenter.

Da det — som ovenfor anført — må anses for urimeligt, at konsulenter, der virker i heltidsstilling med betydelige statstilskud, påfører andre en ubillig konkurrence, og da det er af særlig betydning at sikre forsvarlig bistand ved ejendomsomsætningen, skal Advokatrådet derfor tillade sig at henstille til udvalget, at det foreliggende forslag suppleres med en bestemmelse, der forbyder konsulenter, som omfattes af loven, at beskæftige sig med den her fremdragne virksomhed.

Man henviser i denne forbindelse til, at der i nyere love om andre grupper af erhvervslivets regnskabskyndige rådgivere for at sikre disses uafhængighed er fastsat grænser for, hvilke andre erhverv de kan drive, eller i loven givet hjemmel til udfærdigelse af en bekendtgørelse om disse forhold. I lov nr. 68 af 15. marts 1967 om statsautoriserede revisorer er således i § 10 bestemt, at stillingen som statsautoriseret revisor er uforenelig bl. a. med advokatvirksomhed. Ifølge § 8 i lov nr. 220 af 27. maj 1970 om registrerede revisorer kan handelsministeren bestemme, at visse erhverv og stillinger ikke kan forenes med virksomhed som registreret revisor.

Man henviser endvidere til, at det ifølge § 6, stk. 3, i lov nr. 218 af 8. juni 1966 om ejendomsmæglere er forbudt ejendomsmæglere og disses medarbejdere at udfærdige de til tinglysning bestemte dokumenter om overdragelse af fast ejendom. Begrundelsen for dette forbud er — jfr. Næringslovkommissionens betænkning II, 1965, side 126 — at de juridiske kundskaber, som udkræves til ejendomsmæglerprøven, langt fra er tilstrækkelige til den forsvarlige udførelse af sådanne forretninger, men at ejendomsmæglernes elementære kendskab til retsregler, som er af betydning for deres virksomhed, kan tænkes at bibringe publikum og ejendomsmæglerne den formening, at disse skulle være i besiddelse af de kvali-

fikationer, som er nødvendige for at kunne yde sådan juridisk bistand. Det anførte må så meget mere gælde landbrugets økonomikonsulenter, der ikke er uddannet med henblik på at yde bistand ved ejendomsomsætningen.

I lov om sparekasser, jfr. lovbekendtgørelse nr. 8 af 15. januar 1960, indeholdes i § 8, stk. 2, følgende bestemmelse:

„Direktører, afdelingsbestyrere og funktionærer i sparekasser kan ikke drive advokatvirksomhed eller virksomhed som vekselærer, ejendomsmægler eller ejendomshandler.“

Det fremgår af forarbejderne til denne bestemmelse, at den omfatter ikke blot den af beskikkede advokater udøvede virksomhed, men også den af andre udøvede virksomhed med juridisk rådgivning eller anden juridisk bistand.

En tilsvarende bestemmelse vil efter Advokatrådets opfattelse være velegnet til optagelse i det foreliggende lovforslag, for så vidt angår konsulenter, til hvis virksomhed der ydes statstilskud.

Advokatrådet tillader sig at fremhæve, at med de af advokatsamfundet gennem de senere år gennemførte foranstaltninger til kontrol af advokaternes forhold over for deres klienter (indførelse af klientkontoregler med tvungen attest af statsautoriseret revisor m. v.) samt med etablering af et erstatningsfond, der sikrer det retshjælpssøgende publikum erstatning i tilfælde af forbrug af betroede midler, og forventet snarlig gennemførelse af tvungen ansvarsforsikring for advokater har advokaterne pålagt sig selv betydelige byrder for at skabe sikkerhed for den retshjælpssøgende offentlighed. Man henstiller, at der ved overvejelser i forbindelse med lovgivning, der berører advokaternes forhold, tages et rimeligt hensyn hertil, således at man navnlig tilstræber regler, der sikrer, at der ikke af andre — der hverken uddannelsesmæssigt eller økonomisk kan give samme sikkerhed som advokaterne — gribes ind i det arbejdsområde, der traditionelt betragtes som advokatvirksomhed. Ved at påtage sig de ovenfor nævnte byrder har advokaterne ønsket at betone deres ansvar over for offentligheden, og det må derfor være rimeligt, at det virksomhedsområde, som de efter deres uddannelse og erfaring er særlig velegnet til